

1 januari

AAN HET BEGIN VAN HET NIEUWE JAAR

De HEERE regeert.

Psalm 93:1a

Het oude jaar met al zijn wederwaardigheden, vreugde en verdriet, maar ook met al zijn schuld, zonde en tekort, ligt weer achter ons. Het behoort weer tot het verleden. Dat jaar komt nooit meer terug dan alleen in de dag der eeuwigheid. Dan zal het de grote vraag voor ons zijn: Hoe zal dat jaar dan terugkomen? Zal het tot onze blijdschap zijn óf tot onze veroordeling?

Voor de meeste mensen heeft de jaarwisseling gedachteloos plaats gehad. De wisseling van oud- in nieuwjaar is doorgebracht in brooddronkenheid, in allerlei ijdel vermaak, in allerlei dwaasheid, in eten en drinken, zot geklap, en zoveel meer waar de tijd mee doorgebracht wordt. Zo wil men alle gedachten van dood en eeuwigheid – als er nog iets van in de consciëntie is overgebleven – onderdrukken. De grote massa weet helaas niet meer wat hemel en hel betekent.

En onder de belijders van de waarheid wordt alles zo materialistisch. Men volgt de gewoonten van de wereld na. De harten worden meer en meer verhard. Zo stapt men in zelfvoldaanheid van het ene jaar in het andere, zonder dat men nog beseft dat zonder wedergeboorte niemand het Koninkrijk Gods zal zien. Het is om bang van te worden!

En toch ... hoe nachtelijk donker het is vanwege onze zonde en schuld, er zal tot aan het einde van de wereld een overblijfsel zijn naar de verkiezing der genade! Daar zullen wij niet voor zorgen, maar daar zorgt God Zelf voor naar Zijn eeuwige raad en naar Zijn voornemen. 'De HEERE regeert.'

Lezen: Psalm 93

2 januari

EEN DOORGAAND WERK

Alzo zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren.

Jesaja 55:11a

Ondanks de donkerheid van de tijd worden er hier en daar nog mensen gevonden die een afgezonderd leven hebben. Zij zijn gebonden door hun consciëntie. Er zijn ook mensen die uit kracht van hun opvoeding zich onthouden van de uitspattingen der zonden. Zij blijven met de zonen van Rechab getrouw in het gehoorzamen van wat ouders hun hebben voorgehouden. Over zulk een voorbeeldige wandel wil de Heere uitwendig Zijn zegen gebieden. Over het algemeen stapt men over zijn consciëntie heen en trekt men zo gemakkelijk een juk aan met de ongelovigen. Men vermengt zich met de wereld. De grenzen worden meer en meer uitgewist. Maar daardoor wordt ook Gods Geest uitgeblust, zodat in de zichtbare kerk weinig wordt waargenomen van de werkingen van Gods Geest. Over het algemeen zijn de ogen daarvoor gesloten. Er is geen stem en geen opmerking meer. Daarom is het zo'n wonder dat er hier en daar nog zuchters zijn aan de troon van Gods genade.

Gods werk zal nooit geheel stilstaan. De twistingen van Zijn Geest zullen doorgaan in de toebrenging van de uitverkorenen én in de bevestiging van het werk der Goddelijke genade. Het is zo donker in Gods Kerk dat we soms moeten zeggen: 'Wij zien onze tekenen niet.' Het schijnt soms een ploegen op rotsen en een zaaien onder de doornen. Maar de Heere heeft gezegd bij monde van Jesaja, dat Zijn woord nooit ledig zal wederkeren. Het zal voorspoedig zijn in alles waartoe Hij het zendt.

Lezen: Jesaja 55

3 januari

VIJANDEN WORDEN MET GOD VERZOEND

De misdaad Uws volks hebt Gij weggenomen.

Psalm 85:3a

Allen die door Gods Geest worden wedergeboren, krijgen een droefheid naar God, Die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Maar ook een blijdschap in God door Christus. Al zal er de meeste tijd méér van het eerste zijn dan van het laatste. Toch zullen beide gekend worden, hóé zwaar hun strijd ook menigmaal zal zijn. Ze krijgen allen te doen met een driehoofdige vijand, die hun val en hun ondergang zoekt.

Allen die in waarheid door Gods Geest bewerkt worden, zullen hun schuld en zonde uit Gods wet en hun verloren en gescheiden staat, krachtens hun diepe val in Adam, leren kennen. Maar zij zullen ook door de werking van diezelfde Geest vatbaar gemaakt worden voor het Evangelie dat in Christus Jezus geopenbaard wordt. Niet een van Gods volk zal zonder troost sterven. Dat is Gods eigen belofte. Die belofte zal Hij zeker vervullen.

Al Gods volk krijgt met Gods recht te doen. Niemand zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen noch Gode zijn rantsoen kunnen geven. Maar nu heeft Christus – als vrucht van Gods welbehagen – Zijn ziel gegeven tot een rantsoen voor velen. Hij heeft volkomen voldaan aan het geschonden recht Gods door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Hij heeft de vloek van de wet weggenomen door Zelf een vloek te worden voor Zijn volk. Hij heeft Gods toorn gestild en Gods gramschap geblust. Nu ziet God geen zonde meer in Jakob en geen overtreding in Israël. Christus is voor dat volk gestorven toen zij nog vijanden waren. Nu worden zij als vijanden met God verzoend door de dood Zijns Zoons, en hersteld in Gods gemeenschap.

Lezen: Psalm 85

4 januari

HET JAAR DER VRIJLATING

Uw zonden zijn u vergeven.

Lukas 7:48b

Ongetwijfeld zullen er hier en daar uitzierende zielen geweest zijn die in het achterliggende jaar uitgezien hebben naar het jaar der vrijlating. 'Dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is uit louter genade, alleen om de verdiensten van Christus' wil.' Zij hebben wel een openbaring van Christus gehad in hun leven, ze hebben weleens mogen staren op het Lam Gods Dat de zonden der wereld wegneemt, maar zij gaan nog met een openstaande schuld over de aarde. Het Goddelijk recht is voor hen nog niet voldaan. Zij hebben wel zaken ondervonden in hun leven, maar zij missen de weldaad van de vergeving der zonden nog. Anderen willen hen geruststellen door hen te wijzen op zaken die wel vruchten van het nieuwe leven kunnen zijn, maar zij worden meer en meer bevreesd om met zulke mensen om te gaan. Ze weten dat er maar één gegrond en zuiver kenmerk is van het waarachtige leven Gods, namelijk dat zij als een verloren zondaar of zondares hun zaligheid hebben leren zoeken en gevonden hebben in Christus Jezus. Weet u waar het dezulken om te doen is? Dat Christus – als de Zoon Gods – ook tegen hen persoonlijk zegt, wat Hij zei tegen de zondares in Lukas 7 die 'wenende Zijn voeten begon nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten en zalfde ze met zalf.' Zij mocht horen: 'Uw zonden zijn u vergeven (...) Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.'

Lezen: Lukas 7:36-50

5 januari

STILZITTEN EN VERTROUWEN

Stilzitten zal hun sterkte zijn.

Jesaja 30:7b

Er zullen zielen zijn, die met het oog op de jaarwisseling hebben gezegd: ‘Heere, zal ik nu weer met die oude schuld het nieuwe jaar in moeten?’ Hun schuld is weleens bedekt geweest, toen zij mochten delen in de liefde Gods. Het is weleens geweest toen zij in dat volbrachte Borgwerk van Christus mochten inblikken, alsof zij geen zonde meer hadden. Doch, bedekte schuld is geen vergeven schuld. De schuld is weer teruggekomen. Zij zien ernaar uit dat hun schuld vergeven zou mogen worden in een weg van recht en gerechtigheid, en dat hun zonden geworpen mochten worden in een zee van eeuwige vergetelheid. Wat zou dát toch een blijdschap voor hun ziel zijn als God hun schuld nooit meer zou gedenken. Dat uitzien is weleens zo sterk geweest in hun ziel, dat zij hebben gezegd: ‘O God, als dat nu in mijn ziel mag gebeuren als Uw eigen werk, dan zou het in mijn hart zijn als in het hart van de dichter van Psalm 116: “Ik zal met vreugd in ’t huis des HEEREN gaan, om daar met lof Uw groten Naam te danken.”’

Zij gingen het nieuwe jaar niet zonder hoop tegemoet. Maar er hebben geen zaken plaats gehad. Wat een teleurstelling. Hadden zij er recht op? Och, nee. De Heere is aan hen niets verplicht. Maar zij hadden zo gehoopt dat zij in de ruimte geplaatst zouden worden. Maar zij zijn nog niet verlost. Van Maria lezen we dat de dagen vervuld moesten worden, eer zij haar Zoon kon baren. Zo is het ook met de uitdelging van de schuld. Het moet Gods tijd zijn. Ons bestaan rekt maar; maar het geloof redeneert niet. In stilzitten en vertrouwen zal uw sterkte zijn.

Lezen: Jesaja 30:1-17

6 januari

EEN BLIJVENDE WORSTELING

*Doch dengene die niet werkt, maar gelooft in Hem Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.
Romeinen 4:5*

Het is een weldaad van de hemel om dit te mogen leren! Zolang een kind van God hier op aarde leeft, zolang leeft óók de eigengerechtigheid in hem. Evenals de Farizeeër, die samen met de tollenaar opging naar de tempel. Het is zo waar: 'Met mijn laatste snik, dan sterft mijn eigen ik.' Zolang Gods volk in deze bedeling leeft, zal het dus een strijd en een worsteling blijven tussen de geest en het vlees, tussen de oude en de nieuwe mens. Het is hier het land der ruste niet. Al de Bijbelheiligen hebben dat moeten inleven. En elke ziel die door genade op de weg des levens is geplaatst en mag wandelen op de weg, die de verstandigen naar boven voert, zal dat ervaren. Als de Heere eens goed is voor Zijn volk, en zij mogen eens op de berg zijn met Christus, net als Petrus, Jakobus en Johannes, dan willen zij daar wel blijven. Maar zij moeten bij wijze van spreken weer van de hemel naar de hel. Zij moeten soms lessen leren, die zij tevoren nooit gekend hebben. Dat zijn lessen om aan zichzelf te wanhopen, maar hun hoop alleen op God te stellen, Die nooit begeeft en nooit verlaat. Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid God, de Getrouwe en de Onveranderlijke. Hij is de IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL. En dat voor een volk dat in zichzelf diep ellendig is. Dat altijd maar teleurgesteld uitkomt met zichzelf. Nee, zij zullen de vlag niet voor zichzelf uitsteken. Die ligt al jaren verscheurd op zolder. Wat er voor hen alleen overblijft is: 'Maar eeuwig bloeit de gloriekroon, op 't hoofd van Davids groten Zoon.'

Lezen: Romeinen 4

7 januari

GEGRONDE HOOP

En nu, wat verwacht ik, o Heere? Mijn hoop, die is op U.

Psalm 39:8

Gods volk kan met zichzelf niet meer blij zijn. Maar dat worden ze wel met Hem, Die de banier draagt boven tienduizend. O, die Gezegende des Vaders, Die nooit tegen- maar altijd meevalt, en dat voor zulken voor wie het niet meer meevallen kán. Ze komen totaal bankroet op de wereld te staan. Er is geen verwachting meer aan hun zijde. Wat overblijft is: ‘En nu, wat verwacht ik, o Heere? Mijn hoop, die is op U.’

Jaren geleden bezocht ik ’s avonds met mijn vrouw de oude emeritus leraar, ds. Van Reenen. Hij woonde in Leiden enkele huizen bij ons vandaan. Daar hoorden we iets wat maar weinig gehoord wordt. Onder tranen vertelde de oude leraar: ‘Ik heb vanmorgen gezegd: Heere, moet ik dit nieuwe jaar nu weer beginnen? Ik had zo gehoopt dat het het einde zou zijn. Ik had zo verlangd dat ik naar Huis mocht. Maar nu ben ik hier nog.’ Hij was het leven en zichzelf zo moe. Doch de Heere had hem bemoedigd uit Hebreëen 6: ‘Waarin God, willende den erfgenamen der belofte overvloediger bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad, met een eed daar is tussengekomen; opdat wij door twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is dat God liege, een sterke vertroosting zouden hebben om de voorgestelde hoop vast te houden.’

Het werd een onvergetelijke avond. Gods kinderen en knechten moeten hier Gods raad uitdienen. Maar o, wat een weldaad om zulk een gegronde hoop en zulk een uitzien en verwachting te mogen hebben, en dat alles uit vrije, soevereine genade.

Lezen: Psalm 39